ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Yıl 9, sayı 2 (98)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Şubat 1982

52'lere özgürlük! DİSK açılsın! Türk-İş'e konan çalışma yasağı kaldırılsın!

Halkımızın aydınlık geleceğini boğmak isteyen cellatlar beklemiyorlar

Biz de beklemeyelim!

Cunta 52 DİSK yöneticisini idam istemiyle yargılamaya kalkışmakla başını kayaya vurdu. O şimdi, işçi sınıfına karşı açık savaş ilan etmenin faturasını ödemeye başlıyor.

İçerde ve dışarda 52'lere özgürlük istemi dalga dalga yükseliyor. Dışarda yalnızca Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkının sadık dostlarını, dünya komünist hareketini ve sınıf sendikalarını değil, çok daha geniş güçleri kapsayan bir dayanışma hareketi oluşuyor. Avrupa Parlamentosundan ve Konseyinden çıkan protesto kararları karşısında cuntanın savunmaya geçmek zorunda kalması, uluslararası dayanışmanın büyük önemini gösteriyor. Yurtdışındaki Türkiyeli işçi ve ilericiler, onların gelişen birliği, bu dayanışmanın güçlenmesinde önemli bir işlev görüyor.

İçerde, cunta 52'lerin üzerinde yağlı ipi sallandırdıkça, geniş yığınlar bu ipin giderek kendi boğazlarını da sıkacağını görmeye başlıyorlar. Çünkü DİSK davasını yürütenler, her adımlarıyla,yalnızca 52 sendikacının yaşamını değil, emekten, ulusal bağımsızlıktan, demokrasiden, barıştan yana her hareketi yok etmek istediklerini açığa vuruyorlar. Savcı Takkeci'ye bakanlar, onun yerinde sanık sandalyesinden kalkıp, savcı sandalyesine oturmuş bir faşist Türkeş görüyorlar. "DİSK davasında yürüyen savaşa katılmazsak, kendi geleceğimizi de yitireceğiz". Fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde de bugün bu görüş yayılıyor.

13 Şubat, DİSK'in kuruluşunun 15. yıldönümü yaklaştıkça, işçi ve sendika hareketi üzerindeki sıkıyönetim baskısı daha da artıyor. Gericilik DİSK'in işçilerin, emekçilerin, demokrasi güçlerinin yüreklerinde yaktığı ateşi söndüremediğini iyi biliyor.

Komünistler 52'leri kurtarma savaşımına aktif katılıyorlar. Çünkü onlar işçi hakları için, sendikal haklar için, demokrasi için savaşım veren herkesin dostudur. TKP, savcının uydurduğu gibi kendi örgütüne bağlı olduğu için değil, işçi sınıfının çıkarlarına, ülkenin çıkarlarına bağlı olduğu için,DİSK'i, yöneticilerini savunuyor. Komünistler Türk-İş üzerindeki çalışma yasağının kalkması için de savaşım veriyorlar.

Türk-İş yönetimi ise kendi geleceğini 52'leri ipe göndermek isteyenlerle bağlıyor. İşçi hareketinin, demokrasinin geleceğini mahkum etmek isteyenlere omuz veriyor. Tüm dünya sendikaları omuz omuza 52'leri kurtarmak için çaba gösterirken, Türk-İş yöneticileri ellerini Polonya'daki karşı-devrimcilere uzatıyorlar. Polonya işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını emperyalizmin isteği doğrultusunda yıkmaya yeltendikleri için tutuklanan Solidarnosç yöneticilerine "özgürlük" istiyorlar.

Bu, yalnızca Türkiye işçi sınıfına karşı bir ihanet değil, ulusal çıkarlarımıza, dünya ve bölge barışına karşı da işlenmiş bir suçtur.

Bugün Reagan yönetimi, Polonya'daki yasal yönetimin ülkesinin çıkarı için aldığı yasal önlemleri uluslararası gerginliği artırmak için gerekçe yapıyor. ABD emperyalizmi, bununla aynı zamanda, El Salvador'da,Şili'de Türkiye'de olduğu gibi her gün insanlığı, halkları çiğneyen rejimleri desteklemekle işlediği suçu gizlemeye çalışıyor. Ne ki bu kolay değil! ABD Dışişleri Bakanı Haig, Brüksel'deki basın toplantısında aynı anda hem

▶Arkası 7. sayfada

Cunta yalıtlanıyor

Cunta günden güne yalıtlanıyor. Yalıtlandıkça aşınıyor. Böylesi bir süreç içinde o, daha gerici konumlara sürükleniyor. Cunta, sert terörle,yığınsal tutuklamalarla, yüzlerce, binlerce sendikacıyı, ilericiyi,komünisti,genci zindanlara doldurmakla, bunalımı, yıkımı atlatabileceğini sanıyordu. Bunu,işbirlikçi burjuvazi de, onların denizler ötesi Sam amcaları da böyle sanıyorlardı.

Askersel cuntanın planları kum üstüne yazılıdır. Süngüyle, bir süre halk susturulabilir. Burjuvazi yalan makineleriyle, gazeteleri, radyoları, televizyonları ve Reagan'ın kovboy filmleriyle kamuoyunu bir süre aldatabilir. Ne ki, cunta, kendisi uzun süre süngülerin ucuna oturup kalamaz.

Cunta geldi, ne Meclis, ne Anayasa, ne sendikal hak, ne özgürlük bıraktı. Cunta, bütün bunları ne halkımızın, ne dünya kamuoyunun duymayacağını, görmeyeceğini, kimsenin bundan söz edemeyeceğini sanıyordu. Böylesi bir şey olamazdı, olmadı. Cuntanın zorbalıklarını halkımız da görüyor, dünya da görüyor.

52 DİSK yöneticisi için cunta darağaçları kurduruyor. Faşist savcı Takkeci'ye cellat Kara Ali'nin işi veriliyor. Cunta TKP'nin üstüne, Gölcük'de, Ankara'da, Adana'da faşist Mussolini'nin barbar yasa maddeleriyle yürüyor. Bu barbarlığı dünya protesto ediyor. Cunta, biteviye duvara sıkışıyor.

Evren, Batı kamuoyuna, Ortak Pazar'a, Avrupa Konseyi'ne varıncaya kadar, cuntayı suçlayan herkese kızıyor. Kızdıkça ne dediğini de şaşırıyor. Askersel diktatörlüğün barbarlığına "uygarlık" diyor. Cunta, Amerika'ya NATO'ya Türkiye topraklarında yeni üsler veriyor. Reagan'ın "Çevik Güçler"ini barındırmak, Pentagon'un kanatlı füzelerine alan sağlamak için gizli pazarlıklar yapıyor. Sonra dönüyor, topraklarımıza, "egemenliğimize", "içişlerimize kimse karışamaz" diyor.

Cunta, işbirlikçilerle birlikte, ulusal çıkarlarımızı ayaklar altına alıyor. Ulusal hiyanet yolundan yürüyor. Cunta böylesi bir yolda yalıtlanıyor.

Cuntaya soluk aldırmayalım!

TKP MK Bildirisi

Cunta, 1982 Kasımında anayasa oylamasına ve 1983 sonbaharında da genel seçime gidileceğini açıkladı.

Bu açıklama, iç ve dış demokratik tepkiler karşısında askersel diktatörlüğün başvurduğu bir manevradır. Ülkemizin hiç bir sorununu çözemeyen gerici askersel diktatörlük, ulusal demokratik güçlerin birleşmesini ve halkın artan hoşnutsuzluğunu önlemek için kamuoyunu demokrasiye dönüleceğine inandırmaya çalışıyor.

Ne ki cunta, bugün de TKP'ye ve tüm ilerici güçlere karşı tutuklamaları, yargılamaları, işkence ve idamları sürdürüyor. DİSK yöneticileri idam istemiyle yargılanıyor. Binlerce sendikacı için koğuşturmalar sürüyor. Töb-Der yöneticileri ağır cezalara çarptırıldı. Cunta seçimlere ülkeyi büyük bir toplama kampına çevirdikten sonra gitmek istiyor. En az iki yıl daha erkte kalacağını açıklayan cunta, dünyada gerginliği olağanüstü artıran Reagan yönetimine vereceği her yeni ödünle ülkenin güvenliğini bu süre içinde daha da tehlikelere sokacaktır.

Generaller 1961 Anayasasını yırtıyor. 27 Mayıs reformlarını tüm izleriyle yok ediyor. Anti-demokratik, halk düşmanı bir anayasa hazırlıyor. Cunta, 1982 Kasımında halka "ya çıplak diktatörlük, ya da anayasal diktatörlük" ikilemiyle baskı yapmayı planlıyor. Bu yolla dayatacağı

▶ Arkası 6. sayfada

PARTİ YAŞAMI

Gerekli Bir Yanıt

●H.E ●N.Y ●N.Z

Uzunca bir süredir kimi çevrelerde TKP'nin yönetiminde bir bölünmeden, fraksiyonlardan sözediliyor. Bu söylentilerin parti örgütlerine bulaştırılmak istendiği de parti örgütlerince saptandı. Zaman zaman tekrar ısıtılan bu söylentiler polisin psikolojik savaşa hız verdiği ortamda doğrudan doğruya polisin elinde bir saldırı aracına dönüşmüştür.

Biz ortalık durulup, partimizin durumunu herkes daha iyi gördükten sonra bu dedikoduların üstüne gitmeyi daha uygun bulduk. Şimdi dedikoduların temelsizliğini herkes daha iyi kavrayabilecek durumda. Serinkanlılıkla değerlendirme yapabilecek olanaklara sahip.

İlk soru şudur: Partimizde bir "bölünme" olduğunu-hem de bizlerin adı çevresinde- yeminle anlatan TKP "düşmanları"nın dayandıkları kanıtlar ve somut belirtiler nelerdir? Böyle bir kanıt ve belirti göstermiyorlar. Çünkü yok.

Polisin ve dedikoducuların dayandıkları biricik dayanak İşçinin Sesi gazetesidir. Gerçekten de bu gazete 1978 sonundan bu yana TKP yönetiminden ve "fraksiyonlardan" sözediyor. 1979 başlarında "devrimci durumun" parti içine "yansıdığını" ilan eden bu gazete, az zaman sonra partinin hâlâ niçin dağılmadığına şaşkınlığını dile getirdi. 12 Eylül sonrasında, özellikle Mayıs saldırısı ile yeniden bölünme haberleri yaymaya başladı.

İşte dedikoduların haber kaynağı bu gazetedir. Onun başlattığı bu saldırı şimdi polis tarafından yönlendiriliyor. Aklıbaşında herkes biliyor ki "dedikodu ve söylenti" CIA'nın Göbbels'lerden aldığı ve daha da geliştirdiği bir propaganda silahıdır. Ayrı amaçlar için ayrı biçimlerde ve ayrıntılarına kadar hazırlanmış bir propaganda biçimi olarak kullanılır. En önemli unsuru ortamın "dedikoduya uygun" olmasıdır. Böyle bir uygunluk varsa, dedikodunun kendisi ayrıca kendine daha elverişli ortam oluşturur.

Geçtiğimiz Mayıs saldırısından sonra burjuva basınında "TKP'nin çökertildiği" haberleri baş yeri tuttu. Partimiz Mayıs saldırısından ağır yaralar aldı. Ama kısa zamanda kendini toparladı. Hemen ardından MK Plenumunu topladı. Örgütleri MK'nin önderliğinde yeniden savaşa yöneltti.

Tarih, böylesine ağır bir saldırıdan yönetici çekirdeğini koruyabilen ve geçici yenilgiye karşın bölünmeleri önleyen partilere pek sık rastlamıyor. TKP'nin gerçekten de kahraman denmeye hak kazanmış üyelerinin partiye bağlılığı, disiplini, bilinci ve cesareti olmasaydı bugün durum düşmanın istediği gibi olurdu. Öyle olmadı. Düşman partinin savaş azmini kıramadı.

Ancak uğranılan saldırı birçok yerel örgütün bağlarının kopmasına, ya da eski düzenliliğinde gitmemesine neden oldu. Geçici bir süre için, fakat uzun süre, kimi yoldaşlar işlevsiz kaldı. İşte partinin bileğini bükemeyen gericilik bu geçici zorluktan yararlanma yoluna koyuldu. Bölünme söylentileri bu ortamda ve bu nedenle piyasaya sürüldü.

Gericiliğin yararlanmak istediği başka bir yön daha vardı: MK Plenumunda okunan Politik Büro raporu 12 Eylül devirmesiyle ilgili politik çizgimizin bir çırpıda oluşturulmadığını özellikle belirtti. Parti içinde cuntanın karakteri, ona karşı izlenecek taktik, yığınlar arasında çalışma, örgütsel önlemler vb. üstüne kendiliğinden bir tartışmanın yürüdüğü kimse için bir sır değildi. MK'ne iletilen değişik görüşler, parti çizgisinin işlenmesine yardımcı oldu. Ne ki, bu tartışmalar parti yönetimi içinde birbirine karşı platformlar yaratmadı. Tam tersine MK Plenumunda parti çizgisi oybirliği ile onaylandı. Böylece Plenum tartışmaları sonuca bağladı ve partinin taktik çizgideki birliğini kanıtladı. Partimiz daha sonra bu çizgiyi derinleştirdi, işledi. Cuntanın politikası, politik gelişmelerin yönü, eylem ve cephe birliği, bizim dışımızdaki partilerle ilişkilerimiz sorunu, Polonya olaylarının değerlendirilmesi gibi bir dizi temel sorun Plenumun çizdiği doğrultuda işlendi. Bu konularda kimse parti yönetiminde tek bir çatlak ses bulamaz.

Gerçekler böylesine açıktır bugün. Dedikoduları yalanlayan gerçeğin kendisidir. TKP'nin ideolojik, politik, örgütsel birliği ve gücüdür. Bir kanıtımız daha var. O da doğrudan dedikodunun ilk kaynağının ta kendisidir. Çünkü İşçinin Sesi, kendi deneyi ile, partiyi bölmeye kalkan bir kimsenin, bir fraksiyonun TKP içinde asla barınamayacağını çok iyi öğrenmiştir.

Ne ki, biz partiye yönelik yeni saldırı tehlikelerinin olduğunu gözardı etmiyoruz. Gericiliğin psikolojik savaşı da ciddiye alınmalıdır. Partimizin derin gizlilikte çalışması, haberleşme, enformasyon akışının eski düzenliliğinde olmayışı, yer yer süren bağ kopuklukları düşmanın yalan ve dedikodu silahını etkili kılabilir. Söylentinin kendisinin etkin bir bölünme aracı olduğu unutulmamalıdır. Buna karşı savaşta uyanıklık başta gelir. Her parti komitesinin sekreter ve üyeleri çıkartılan her söylentiyi anında parti MK'ne bildirmelidir. Bu alçakça yöntemi boşa çıkarmak polise karşı savaşın başlıca görevleri arasındadır. ■

Bildiri ateşi

Elif TOROSLU

Altında "TKP" imzası bulunan bir bildiriyi yazdığımız ya da dağıttığımız gün, unutulamaz! Hele cunta döneminin çetin koşullarında... Birçok yoldaş, bu heyecanı yendikten sonra, haklı olarak şunu soruyor: Ok hedefe vardı mı?

Bildiri, komünist partilerinin çok güçlü bir ajitasyon aracıdır. Bunu en etkin, en vurucu ve başarılı biçimde kullanmak. Bu görev, yığınların bizim söylediklerimize eskisine oranla çok daha açık oldukları şu dönemde, tüm ivediliğiyle karşımızda duruyor. Bildirilerimiz, yığınları etkiliyor mu? Bildirilerimiz, yığınlardan öğrendiklerimizi merkezi ajitasyonla yoğurup, yol gösteriyor mu?

Geçmiş deneylerimizi anımsayalım: Kimi zaman "bildiri"yi küçümsemedik mi? Değişik olanaklara güvenip bu silahı iyi kullanamadık. Bugün böylesi bir eğilime, ne koşulların, ne de zamanın tahammülü yoktur! Kimi zaman bildirinin içeriğini iyi belirleyemediğimiz olmuştur. Bir işçi, bir vatandaş bildirimizi, altında yalnızca "TKP" imzası var diye değil, TKP sorunları en iyi dile getiriyor, yol gösteriyor, politik gerçekleri en iyi o açıklıyor diye okumalıdır. Bir başka yanlışımız, bilinen çarpıcı bir olayı verdikten sonra, bunu işlemeyi bir kenara bırakıp başka konulara atlamaktır. İşçiler daha iyi yaşasın diyenlere idam mı isteniyor? Neden bunu bir kenara bırakalım ki? Bunun suç değil, en doğal hak olduğunu vurgular, kimin daha iyi yaşamak istemediğini sorarız.

Geçmişte bildirilerde, dünya tahlillerine, Türkiye tahlillerine sayfalar harcadığımız, esas konuyu en sonunda alelacele üç beş satırla geçiştirdiğimiz örnekler, ne yazık ki çoktur. Oysa, iyi bir bildiri **tek bir ana fikri işler.** İkinci, yan fikirler, tahliller bildirinin işi değildir. Ana fikir, bildirinin başında, ortasındaki kanıtlama bölümünde ve sonuçtaki çağrıda mutlaka tekrarlanır. Bir baş-

▶Arkası 7. sayfada

Suslov Yoldaşın Anısına

25 Ocak günü, SBKP Politbüro üyesi ve MK Sekreteri M.A.Suslov yaşama gözlerini kapadı. Lenin'in partisi ve ülkesi, uluslararası komünist hareketi seçkin bir savaşerini yitirdi.

Mihail Andreyeviç, 21 Kasım 1902'de yoksul bir köylü ailesinde dünyaya geldi. Gençlik yaşamını Büyük Oktobr'ın ülküleri, Komsomol çalışmaları belirledi. 1921'de Komünist Partisine üye oldu. 1931'de, Bolşevik Partisinin Merkez Denetim Komisyonunda ve İşçi-Köylü Denetim Halk Komiserliğinde sorumlu görevler üstlendi, O zamandan yaşamının son anına dek, parti ve devlet yönetiminin değişik alanlarında etkin görevlerde bulundu. 1941'de SBKP MK üyeliğine getirildi. Stavropol'da Kurmay Başkanı, Kafkasya'da Askersel Konsey üyesi olarak, Hitlerci, faşist salgıncılara karşı yiğitçe savaştı. 1944-1946'da SBKP MK'nin Letonya SSC Bürosu Başkanı olarak, savaşın açtığı yaraları kapatmada ve Sovyet düzenini pekiştirmede büyük hizmetlerde bulundu.

Suslov yoldaş, 1947'den bu yana, hiç aralıksız SBKP MK Sekreterliği görevini yaptı. Bunun yanısıra 1949-1950 yıllarında MK Organı "Pravda" nın Baş redaktörüydü. 1952-53'de ve 1955'ten bu yana SBKP MK Prezidyumunda (1966'dan sonra Politbüro) üyelik yaptı. 1941'de SSCB Yüksek Sovyetine seçildi. Uzun yıllar Yüksek Sovyet Prezidyumu üyeliği ve Yüksek Sovyet Birlik Sovyeti Dışişleri Komisyonu Başkanlığı yaptı.

Brejnev yoldaş Kızıl Meydan'daki törende Suslov yoldaş için şöyle dedi: "Mihail Andreyeviç Partimizin ideolojik eğitim çalışmalarına, en önemli teorik belgelerinin hazırlanmasına, SBKP'nin uluslararası politikasının belirlenmesi ve gerçekleştirilmesine paha biçilmez katkıda bulundu... Birçok ülkenin komünistleri ve geniş emekçi çevreleri O'nu Marks-Engels ve Lenin'in büyük öğretisine sınırsız bağlı, onun devrimci ilkelerini titizlikle savunan ve onun çağımızın deneyimleri temelinde partimizce yaratıcı bir şekilde geliştirilmesine önayak olan biri olarak biliyor."

Bilen yoldaş, SBKP MK'ne gönderdiği mesajda şunu belirtti: "Türkiye Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfı Suslov yoldaşı Marksizm-Leninizme sımsıkı bağlı, proletarya enternasyonalizmi ilkelerinin ateşli bir savunucusu, Türkiye emekçilerinin yakın bir dostu olarak tanıyor, ona Leninci bir politikacı ve teorisyen olarak büyük değer veriyor."

Türkiye komünistleri, Türkiye işçi sınıfı Suslov yoldaşın anısını her zaman canlı tutacaktır.

Tehlikeli adımlar

● Işık YENİCE

"Türk diplomatı bir çeşit emlak satıcısına benzer. 900x300 millik dikdörtgen toprağının pazarlığını yapar" Amerikancı Menderes erkteyken, bir Hint gazetesi Türk dış politikasını böyle niteliyordu.

Bugün de dış politikada "jeopolitik satma" eğilimi öne çıkıyor. Sık sık yinelenen "önemimiz arttı" görüşü bunun bir göstergesidir. ABD yönetiminin dünyada gerginliği artırmasına, soğuk rüzgarlar estirmesine koşut olarak, en gerici Amerikancı güçler, gerginlikten "kâr sağlama" nın hesaplarını yapıyorlar.

Oysa soğuk savaşın sona ermesi,60' lı yıllarda, özellikle yumuşama sürecinin güç kazandığı 70'li yıllarda, Türk dış politikasında "Çok yönlü, çok ayaklı" bir "denge politikası"na yol açmıştı. Kuşkusuz, ABD ve NATO' ya bağlılık hep dış politikanın temel direğiydi. Ne ki, yumuşama ortamının koşullarında sosyalist ülkelerle, İslam ülkeleriyle geliştirilen ilişkiler açık yararlar sağladı.

Cuntacı generaller baştan beri böylesi bir "denge" politikası izlemeye çalıştılar. Ama bugün nereye vardılar? Weinberger'ler, Haig'lerin yardımcıları, Pentagon generalleri ardarda Ankara'ya geliyorlar. Haig yolda! Gezmeye gelmiyorlar. ABD'nin "çevik kuvvet"leri için üs anlaşmaları hazırlanıyor. Karşılığında ABD ile savaş uçakları, helikopterleri üzerine pazarlıklar yürüyor. ABD, ilerde Türkiye'ye Pershing, Cruise füzeleri, nötron silahları yerleştirmeyi planlayabiliyor.

ABD dayattıkça, cunta geriliyor. "Dengeci politika" işlemez oluyor. Hem ABD ile, hem de sosyalist ülkelerle ve İslam ülkeleriyle iyi geçinmek giderek güçleşiyor. Bu ülkelerle bölgede barış ve yumuşamaya da katkıda bulunacak kalıcı ekonomik ilişkiler kurma politikası, ABD emperyalizmine yarayan "jeopolitik satma" politikasınca giderek saf dışı ediliyor.

ABD, cuntaya son NATO toplantısında, içinde SSCB'yi "cezalandırmak" önlemleri de olan Polonya kararına imza attırdı. Ama, Dışişleri Bakanı, "SSCB'ye ekonomik ambargo uygularsak biz zararlı çıkarız" diyor. Öyleyse, Reagan'ın dizi dibinde işiniz ne? Bu, izlenen politikanın ulusal çıkarlara taban tabana ters olduğunun itirafı deği mi?

ABD'nin gerginlik politikası, "dengecilik" politikasının da temellerini yıkıyor.Yumuşamadan yarar sağlamak için, onu güçlendirmek gerekiyor.

Somut ikilem kendini dayatmıştır. Ya gerginlik ve çatışmadan yana olunacak, ya barış ve yumuşamadan. Ya ABD yönetimine boyun eğilinecek, ya da ABD'nin dünyada ve bölgede gerginliği artırıcı provokasyonlarına araç olunmasına son verilecek. Sosyalist ülkelerin, 100'ü aşkın bağlantısız ülkenin barış safında yer alınacak. İşçi sınıfımız böylesi bir dış politikayı savunuyor. ■

YAŞAYAN SOSYALİZM

Konut sorunu

Ülkemizde konut açığı, arsa, konut ve kira fiyatları astronomik biçimlerde yükseliyor. Gecekondularda yaşayanlar bir çığ gibi artıyor. İmar ve İskan Bakanı Tüten' in verdiği sayılara göre, Türkiye'de konut açığı yaklaşık 1,5 milyon. Bu açığı karşılamak için yılda 300-350 bin konut yapılması gerekiyor. Bunun için bütçeden ayrılması gereken para yılda en az 500 milyar. 1982'nin 1,85 trilyonluk bütçesinden buna ayrılan para ise 20 milyar. Bu pratikte cuntanın Toplu Konut vaadlerinin nasıl boş çıktığını gösteriyor. SSK'nun sağladığı kredilerle ise 20 yıl boyunca, 2 milyon 200 bin işçiden ancak 200 bini konut sahibi olmuş.

Konut kiraları denetimden uzak, "serbest piyasa"da alabildiğine yükseliyor. Örneğin İzmir'de 1981'de ev kiralarının artış hızı % 42 oldu. Yalnız en büyük üç kentimizde gecekondularda yaşayanların sayısı en az 6 milyon. Sadece işçiler değil, memurlar, öğretmenler, esnaf ve zanaatkarlar kentlerin merkezinden gecekondulara sürülüyor.

Gelişmiş bir kapitalist ülke olan Federal Almanya'ya gelince... Orada da konut sorunu çözümlenmiş değil. 1980 yılında konut açığı 1 milyondan fazla. Ama yüzlerce konut daha yüksek kira alabilmek için boş tutuluyor. Bir grup milyoner büyük banka, sigorta şirketi ve tekeller aracılığıyla kiralık evlerin % 83'ü denetleniyor. Avrupa'nın bu en "gelişmiş" kapitalist ülkesinde 50 bin aile barakalarda yaşıyor.

Halkın konut gereksinimi yasalarla garanti altına alınmış olan sosyalist Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne gelince... Orada sorun bugün artık bir konutta değil, modern bir konutta oturma sorunu.

1971 yılında ASBP'nin 8. Kongresi'nde tüm halkın modern konutlara kavuşturulması sorununun 1990 yılına kadar çözümü kararlaştırıldı. Çoğu gitti, azı kaldı. Son 5 yılda 813 bin modern konut yapıldı. Bugün nüfusu Türkiye'nin ancak üçte biri kadar olan DAC'de hergün 700 yeni konut kuruluyor. Ev kiraları ise aile gelirinin yaklaşık % 5'ini oluşturuyor. Çok çocuklu ailelerin kiralarının önemli bir bölümünü ise belediyeler karşılıyor.

LENİN KÖŞESİ

Genel yasallıklar

V.İ.Lenin "Komünizmin Çocukluk Hastalığı:'Solculuk' " adlı yapıtında şöyle diyor: "Devrimimizin bazı temel çizgilerinin bölgesel değil, özellikle ulusal değil, yalnız Rusya'ya özgü değil, uluslararası önemi vardır. Ve ben burada, sözcüğün geniş anlamıyla uluslararası öneminden söz etmiyorum: Devrimimizin yalnız bazı özellikleri değil, tüm temel özellikleri ve üstelik birçok ikincil özelliklerinin de uluslararası önemi vardır; şu anlamda ki, bunlar tüm ülkeleri etkilemektedir. Hayır. Sözcüğün en dar anlamında uluslararası önemini, bizde olup bitenlerin uluslararası geçerliğini ya da tarihsel kaçınılmazlıkla uluslararası ölçüde tekrarlanacağını kastediyorum. Devrimimizin bazı temel çizgilerinin böyle bir önemi vardır... Rusya örneği, tüm ülkelere, kaçınılmaz ve yakın geleceklerine ilişkin tamamen temel nitelikte bir şeyler göstermektedir."(Tüm Yapıtlar, rusça, c.41, s.3-4).

Sosyalist ülkelerin sosyalizm kuruculuğu deneyimini genelleştiren SBKP MK Genel Sekreteri L.İ.Brejnev yoldaş Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60. Yıldönümü'nde şunları söyledi: "Yaşam şunu kanıtlıyor: Sosyalist devrimin ve sosyalizm kuruculuğunun genel, temel çizgileri varlığını,güncelliğini korumaktadır.

"Dünya sosyalist sisteminin gelişmesinin toplam deneyimi özellikle şunu ortaya koyuyor:

-Devrimin ana sorunu, eskiden olduğu gibi,erk sorunudur.Ya tüm emekçi halkla bağlaşıklık kuran işçi sınıfının erki, ya da burjuvazinin erki. Üçüncü bir şey olamaz.

-Sosyalizme geçiş, ancak işçi sınıfı ve bağlaşıkları gerçek politik erki ele aldıktan sonra, onu kapitalistlerin ve diğer sömürücülerin sosyal-ekonomik egemenliğine son vermek için kullandıkları zaman olanaklıdır.

-Sosyalizmin utkusu, eğer işçi sınıfı ve onun öncüsü komünistler, emekçi yığınlarını yeni toplumu kurma, ekonomiyi ve tüm toplumsal ilişkileri sosyalist temeller üzerine oturtma savaşımında birleştirmeyi başardıkları zaman olanaklıdır.

-Sosyalizm ancak, eğer emekçilerin erki sınıf düşmanının her tür saldırısı karşısında (bu tür saldırılar, içten ve daha çok dıştan, kaçınılmazdır) devrimi savunmayı başardığı zaman yerleşip gelişebilir."

Uğursuz işlev

İtalyan Komünist Partisi yönetimi, Polonya olaylarını gerekçe yaparak, kendisini dünyanın yaklaşık 90 ülkesindeki barış ve sosyalizmin ilerici savaşçılarıyla bağlayan herşeyi yadsıdı. Dünya sosyalizmine karşı açık tutum aldı. Partinin Ocak ayı başında toplanan MK Plenumu, Pravda gazetesinin 24 Ocak günlü yazısında belirttiği gibi, "işçi hareketinin geçmişte birçok kez karşılaştığı ve onun devrimci öncüsü tarafından çoktan fırlatılıp atılmış olan oportünizmin ve revizyonizmin hedeflerine son derece benzeyen" bir çizgiyi iyice netleştirdi.

II.Enternasyonal oportünistleri de, 1914'de, savaşa karşı tutum konusunda, kendi ülkelerinin burjuvazisinin çıkarına bir politikayı savunarak dünya komünist hareketinden kopmuşlardı. Bugün de İKP yönetimi, Reagan yönetiminin gerginlik ve çatışma politikası ile Sovyetler Birliği'nin Lenininci barış politikasını aynı kefeye koyuyor. Sovyetler Birliği'ne Haig'lerin ağzıyla kara çalarak, barış ve sosyalizmin çıkarlarına karşıt bir konum alıyor. Bu aynı zamanda İtalyan işçi ve emekçilerinin, bu dünya çapındaki savaşım cephesindeki onurlu yerlerini almalarını da engelliyor. İKP yönetiminin politikasının, İtalyan emekçilerini Marksizm-Leninizmden koparmaya, partinin devrimci geleneklerini unutturmaya ve Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler halklarıyla dostluk ve dayanışmadan vazgeçirmeye yönelik olduğu, son plenumda alınan kararlarla iyice ortaya çıktı. İKP yönetiminin, "Oktobr devrimi ile başlayan dönemin etkisini ve örnek olma gücünü yitirdiği" savı, günümüz koşullarında, yalnızca onyıllardır reel sosyalizmi zayıflatmaya, yıkmaya ve onu ideolojik olarak sarsmaya çabalayan emperyalizme ve anti-komünizme dolaysız bir yardımdır. Kapitalist ülkelerdeki gericiliğin artan bir şevkle İKP yönetimine övgüler yağdırması boşuna değildir.

Tüm düzmeceliğine karşın, burjuva demokrasisi İKP yöneticilerinin gözlerini kamaştırıyor. Onlar bu nedenle "Polonya'da çoğulcu (pluralist) değişiklikler gereklidir" demekle kalmıyor, karşı-devrimciler için de özgürlük istiyorlar. Onlar bu nedenle, Sovyetler Birliği'nde "demokratik bir gelişme olmadığı"nı öne sürüyorlar. "Doğu Avrupa ülkelerinde tek bir model, Sovyet modeli alınmıştır" diyerek Polonya'daki trajik olayların sorumluluğunu da Sovyetler Birliği'ne yüklemeye çalışıyorlar. Ama Sovyetler Birliği'nde, öteki sosyalist ülkelerde gerçekleştirilen sosyalizm kuruculuğunun genel yasallıklarına, Polonya'da yeterince uyulmamış olduğundan ise hiç söz etmiyorlar.

Biz Türkiye komünistleri olarak, burjuva ideolojisinin derin etkisi altında olan böylesi görüşlere karşı çıkıyorsak, bu bizim Marksizm-Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine bağlılığımızın, ilkesel konumlarımızın bir gereğidir.

Ne ki, yalnızca bu değil. On yıllardır baskı ve zorbalık altında işçi sınıfının çıkarları için savaşım veren Türkiye komünistleri, İKP yönetiminin politikasının gericiliğe yardımcı olduğunu kendi deneyleriyle gördüler, görüyorlar. Şu son yıllarda gericiliğin sözcüleri kaç kez, "TKP legal olmak istiyorsa, kendine İKP yönetiminin politikasını örnek alsın" yolunda açıklamalarla, bizi kendi düzmece demokrasilerine suç ortağı yapmaya çalıştı.

Bugün Türkiye'deki askersel diktatörlük sorunu, dünya barışının korunması sorunuyla dolaysız bir bağ içinde de gündeme geliyor. Kimi emperyalist çevreler, Polonya'daki yönetime karşı barış ve sosyalizm düşmanı saldırılarını, kamuoyunda haklı gösterebilmek için, Türkiye'deki cuntaya ve onun baskıcı uygulamalarına da karşı çıkıyorlar. Bu "ince" taktik, barış için, ABD yönetiminin izlediği açık çatışma politikasından daha az tehlikeli olmasa gerektir. Biz Türkiye komünistleri herkesi ülkemizdeki cuntaya karşı çıkmaya çağırıyoruz. Ne ki, biz, Türkiye'deki cunta ile Polonya'daki yasal yönetimi aynı kefeye koyarak, bizdeki cuntaya karşı çıkışı reel sosyalizme saldırma amacına bağlamaya da evet diyemeyiz. Çünkü bu tutum, özünde emperyalizmin konumlarını zayıflatmaz, tersine köşeye sıkıştığı bir durumda ona uzatılan bir can simidi olur. İşte Türkiye'deki cunta konusu Avrupa Konseyi'nde tartışılırken, İKP temsilcisinin "Eğer Türkiye'yi cezalandırmazsak, Polonya'daki askersel yönetimi de cezalandıramayız" sözleri tam bu anlama geliyor. Biz yalnızca cuntanın yıkılması için değil, aynı zamanda ABD emperyalizminin saldırganlık politikasının yenilgiye uğratılması için de savaşım veriyoruz. Ülkemizin, halkımızın, tüm insanlığın geleceği buna bağlıdır.

İKP yönetiminin Dünya Komünist Hareketinin genel çizgisine karşı çıkması: Yığınları, günün en önemli sorunu olan, barışı koruma savaşımında şaşırtmada ve reel sosyalizmin kapitalist ülkeler emekçilerine örnek olma niteliğini karalamada, emperyalizme ve gericilğe yardımcı olma sonucunu getiriyor.

ATILIM

Kim kimi yargılıyor?

Ankara'daki TKP davasının 15 Şubatta başlayacağı açıklandı. Gölcük ve Adana'daki duruşmalar, sürüyor. Kim kimi yargılıyor?

Gölcük davasında yargılanan Hafize Çakar: "Eşimle birlikte gözaltına alındığımda 6 aylık hamile idim. Bu halim dahi polisin bana işkence yapmasına engel olmadı. 1. Şubede 'gebeliğin bu işe engel değildir. Her zaman için elimize düşeceksin. Bu kağıtları imzalayacaksın. Bundan sonraki ifadelerini de bu doğrultuda vereceksin' diye tehdit ettiler." Adana davasında Pol-Der üyesi Hüseyin Bilgin: "Yapılan işkenceleri anlatmama olanak yoktur. Akla gelebilecek her türlüsü deneniyordu." Sendikacı Hamdullah Güzel: "Poliste gözüm bağlı günlerce, aylarca işkence yaptılar. İki kez hastahaneye kaldırıldım." Gölcük'te Zonguldak Çağdaş Hukukçular Derneği Başkanı Avukat Haydar Topay, "Emniyet'te özel bir işkenceye tabi tutuldum. Elektrik şarjından akla hayale gelen her çeşit işkencelere maruz kaldım. Bu durum altında bana ifade niteliği taşımayan bir takım kağıtlar imzalatıldı." diyor ve şunu belirtiyor: "Askeri savcılık ifademde ayrıntılı olarak uğradığım işkenceleri yazdırdım."

Cuntanın savcıları, "TKP davaları" nı böyle oluşturdular. 90 günlük işkence süresini bile az gördüler. Yalnız Gölcük davasında 31 kişi, 90 günden daha fazla gözaltında tutuldu. Savcılar, şimdi, kendi karşılarında verilen ifadeleri bile bir kenara itiyor. Yalnızca kimi tutuklulara poliste, işkenceyle gözleri bağlı imzalattırılan kağıtları öne sürerek, yüzlerce ilerici yurtseveri 20 yıla varan ağır hapis cezalarına çarptırmak istiyorlar. Ama, bu kişilerin herhangi bir suç işlediklerine ilişkin tek bir kanıt öne süremiyorlar. Çünkü, böyle bir suç yoktur. TKP Marmara Yöre Komitesi'nin Gölcük' te yargılananlarla ilgili olarak Ocak ayında dağıttığı bildiride dendiği gibi: "Bu ilerici, yurtsever, demokrat insanlar, bağımsızlık, barış, halkın mutluluğunu istiyor. Emekçilerin haklı istemlerini destekliyorlar." İşkenceyle, "gizli örgüt" üyeliği bu nedenle yüklenmek isteniyor.

Peki ama, "gizli örgüt" dedikleri TKP, nasıl bir örgüt? Neyi savunuyor? Ne için savaşıyor? Savcılar bu konuda tek bir söz etmiyor. Edemiyorlar! Çünkü cuntanın bugün, halkın "TKP niçin serbest bıralmıyor? sorusuna verebilecek tek bir inandırıcı yanıtı yoktur. En gerici, Amerikancı güçlerin piyasaya sürdükleri, TKP'nin "terörizmle ilişkili olduğu" vb. yolundaki uydurmalar dağılıp gitmiştir. Cuntanın savcıları bile bu suçlamaları, "TKP iddianamelerine" alamamışlardır.

TKP işçi sınıfının, anayurdun çıkarları için savaşıyor. Halka siyasal gerçekleri açıklıyor. Bunalımdan çıkış yolunu, yığınlara uğrunda savaşabilecek hedefler gösteriyor. Ülkenin hiçbir sorununa çözüm getiremeyen cunta, bu davalarda onun için faşist 141-142'nin ardına gizleniyor. İçte ve dışta yalıtlandıkça, bu yüzkarasına sarılıyor. Yalnızca işkence gücüne güveniyor. Ankara'da hâlâ, kimi tutuklular, cezaevinden alınıp polise, işkenceye götürülüyor.

Mamak cezaevinden bir bayan tutuklu, mektubunda şunları yazıyor: "Mamak idaresi, bizleri çıktığımızda, hiçbir iş yapamaz, korkak, kişiliksiz, geleceğe güvensiz birer hiç haline getirmeye çalışıyor. Emniyette günlerce işkence gören, uykusuz-aç kalan insanlar, aynı tür hareketlerle burada da karşılaşıyorlar. İlk iş olarak, daha koğuşlara götürülmeden, kafeslere konuyoruz. Günlerce kıpırdamak, sağa sola bakmak, konuşmak yasak. En ufak bir harekette coplanıyoruz. Günlerce dövüldüğümüz, ölüm hücrelerine atıldığımız, haftalarca ailelerimizle, avukatlarımızla görüştürülmediğimiz ender değil. Çay, sigara, gazete, kantin, hatta tuvalet yasağı bile koyuyorlar. Mektup "Ne yapsalar boş, bizi yıkamayacaklar" diye son buluyor.

Gerçek ortadadır: 141-142'yi uygulamak, ancak işkenceyle olanaklıdır. 141-142 demek, işkence demektir. 141-142 kalkmadan, Türkiye'de işkencenin önü kesilemez.

Demokratik bir Anayasa isteyen, baskının ve işkencenin kalkmasını isteyen herkes, 141-142'nin kaldırılması için savaşmalıdır. 141-142'yi onaylayan bir Anayasa ilerici, yurtsever kişilerin zindanlara doldurulmasının, işkencelere uğratılmasının, düşünceleri nedeniyle insanların yargılanmasının sürdürülmesi anlamına gelecektir. Bu nedenle, TKP'ne legal çalışma olanaklarının tanınıp tanınmaması demokratik hak ve özgürlüklerin varlığı-yokluğu sorunudur. TKP davasında yargılananların yükselen sesleri yalnızca TKP'nin politikasının ve görüşlerinin halkımızın ilerici güçlerin çıkarlarını yansıttığını doğrulamakla kalmıyor. Bu, demokratik bir anayasa savaşına da büyük bir katkı oluyor.

Sorumluluk !

● G. BORA

Geçtiğimiz ay içinde Danışma Meclisi'nde Türk Ceza Yasasının 141 ve 142. maddelerinde bir değişiklik yapıldı. Bununla Kürt ulusal hakları için örgütlenmenin ve propagandanın cezası artırılarak komünist örgütlenme ve propagandanın cezasına eşitlendi.

Kuşkusuz bu, Kürt halkına, Kürt yurtseverlerine ve Kürt halkının ulusal demokratik haklarını savunan tüm güçlere yönelik yeni bir tehdittir. Bu tehditle amaçlanan, Kürt halkının özgür, eşit ve demokratik koşullarda yaşamasını sağlamak için yürütülen savaşımı engellemektir. Ulusal baskı ve zorbalığı daha da pekiştiren gerici bir Anayasa hazırlığıyla sıkıca bağlıdır. 12 Eylül sonrasının kimi uygulamaları bile bu gerçeği kanıtlamaya yetiyor. Örneğin Diyarbakır' da 62 DDKD üye ve yöneticisi için ağır hapis cezası istenirken de, eski Bayındırlık Bakanı CHP'li Ş. Elçi hakkında 3 yıllık hapis cezası verilirken de hep 141 ve 142. maddelere başvuruldu. Diyarbakır'ın seçilmiş Belediye başkanı Mehdi Zana da Kürt yurtseveri olarak bu maddeden yargılanıyor.

Öte yandan, TÖB-DER yöneticilerinin ağır cezalara çarptırılmasının gerekçesi, TÖB-DER'in "Kürt Halkına anadilinde eğitim hakkı" belgisini savunmasıdır. Yine "TKP davaları"nda sanıklar "bölücülük"le de suçlanıyor. Ayrıca 52 DİSK yöneticisi için ölüm cezası istenen iddianamede de aynı suçlama yapılıyor. Savcı DİSK yöneticileri için, 141 ve 142' nin diliyle, "ırk ayırımı yapmak suretiyle milli duyguları zayıflatmaya matuf, Doğu ve Güneydoğu'da yaşayan vatandaşlarımızı Kürt diye bir ayırıma tabi tutarak, bunlara devlet ve sıkıyönetim tarafından mezalim yapıldığını, büyük bir sorumsuzluk içinde, hakikatleri tahrif ederek ifade etme cüretini dahi göstermişlerdir" diyor. (Bk.İddianame, s.249)

Oysa, Türk halkının ulusal duygularını zayıflatma, ırk ayırımı yapma suçunu işleyenler gerici güçler, faşistler ve S.Takkeci türünden savcılardır. Milyonlarca Kürt'ü yok saymak, ulusal demokratik haklarını tanımayıp çiğnemektir ırkçılık...Türkiye'de Kürt halkı ulusal baskı ve ayrıcalık altında inim inim inletilirken Türk halkı da rahat yüzü göremiyor. "Başkalarını ezen bir ulus özgür olamaz" sözüne inanan Türk emekçi halkı Kürt halkı üzerindeki hiç bir baskıyı onaylayamaz.

Kürtlerin ulusal haklarının savunulması, Türklerin ulusal duygularını hiç de zayıflatmaz. Tersine dünya ulusları içinde daha saygın bir yer kazandırır. Bu, yalnızca her iki halkın da düşmanı olan, ulusallıkla bağı kalmamış olan işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarını zayıflatır. Son ceza artırımının da nedeni budur.

Açık gericilik dönemlerinin tümünde olduğu gibi bugün de, Kürt halkı ve yurtseverleri üzerindeki baskılar Türkiye işçi sınıfı ve demokrasi güçleri üzerindeki baskılarla yanyana yürütülüyor. Böyle olunca, Komünistler, Kürt yurtseverleri, tüm demokrasi güçleriyle birliği güçlendirip genişletmek amacıyla daha çok çaba ve özveri göstermek sorumluluğuyla karşı karşıyadırlar!

Açılan ve kapanan kapılar

Zeki TİRELİ

Özal ve şebekesi, Türkiye'yi dünya kapitalist pazarına daha sıkı bağlayarak bunalımdan çıkılacağını öne sürüyorlar. Oysa halkın boğazını sıkarak sanayiyi "temizleyerek" ekonomiyi daha sıkı bağlamaya çalıştıkları kapitalist dünyada, giderek derinleşen bir bunalımdan başka bir şey yok. ABD de AET de bir bunalımdan çıkamadan ikincisine gömülüyor. Kelin merhemi olsa kendi başına sürerdi.

Bile bile ülkeyi bu bataklığa niçin sürüklüyorlar? İtiraf ettikleri gibi gerçekten başka alternatifleri yok da ondan! Çünkü ekonomiyi değil, kendilerini, işbirlikçi tekelci burjuvaziyi kurtarmak istiyorlar. Son olarak, Kurumlar vergisindeki % 10'luk indirimle tekellere milyarlar verildi. Oysa onlar güçlendikçe, ekonomi değil, gericiliğin nesnel tabanı güçleniyor. Burjuvazinin genel olarak asalaklığı, üretimi baltalaması daha da artıyor. Tekeller devlet eliyle 30 yıldır güçlendiriliyor. Ülke kalkınmadı, batmanın eşiğine geldi. Tekelleşme daha da hızlandıkça ülke daha da batacaktır.

1981'de Koç'lar, Sabancı'lar,Çavuşoğulları harıl harıl şirket, işletme yuttular. Kastelli, "Günde 1,5 milyar topluyorum" diyor. İşçilerin gerçek geliri 1976'nın yarısına indi. Memurlar ancak 1970'deki kadar tüketiyorlar. Pamuk, çay, tütün, ayçiçeği, fındık üreticisi kan ağlıyor. Türkiye' de en hızlı artan sayı, işsiz sayısı.

Ya halkın giderek artan tepkisi sınıf kinine, sınıf bilincine dönüşürse? Bu düşünce şimdi karnı tok-sırtı peklere de rahat uyku uyutmuyor. Kendi kârlarından, komisyonlarından feda edemezler. Onun için ulusal ekonomiyi feda ediyorlar. ABD, NATO başları, AET tekelleri nasıl olsa bizi korur diyerek ekonomiyi emperyalizme daha sıkı bağlamaya koşuyorlar. Yeni yıla dışsatımın libere edilmesiyle, ve "serbest bölgeler", Türk Parasını Koruma Yasasının kaldırılması hazırlıklarıyla, yani bu süreç hızlandırılarak, girildi. Kapılar emperyalist sermayeye ardına kadar açılıyor. Kendilerini kurtarmak için yaptıklarını ülke ekonomisini kurtarma çabası diye yutturmaya çalışıyorlar.

Oysa, dün kurtuluş diye dayattıkları montaj sanayi, bugün nasıl kendi başlarına bile bela olmuşsa, şimdi kurtuluş diye dayattıkları "iç talebi kısma-dışa açılma" da yarın daha büyük bela olacaktır. Açılan yerden bunalım fışkırıyor. Kapitalist dünya pazarında "korumacılık" önlemleri artıyor. Dışsatım ürünlerimizin satış olanakları ve fiyatları düşüyor

24 Ocak politikası bir serüvendir. Halka ve ülkeye gelecekte çok daha pahalıya oturacak bir serüven. Bugün vardığı yerde, bu gözü dönmüş politika, KİT'leri, banka-banker sistemini, dış ticareti, önceden hesaplanamaz, denetlenemez anlık değişmelerle alt üst edecek, yıkıma sürükleyecek nitelikte büyük bir istikrarsızlık taşıyor.

Raslantı değil. 24 Ocak'ın en hararetli savunucularıyla, aynı istikrarsızlığı, aynı serüvenciliği taşıyan Reagan yönetiminin gerginlik politikasının en hararetli savunucuları aynı çevreler.

Bunlar, bugün tüm güçlerini toprakların ABD çevik kuvvetlerine, atom füzelerine, ülke ekonomisinin emperyalist sermayeye açılmasına seferber etmişlerdir. İkili bir serüven: Bir yanı ülkeyi ve halkı nükleer savaş cehennemine, öteki yanı açlık, işsizlik cehennemine götürür.

Bu kapıları açabilmek için, başka kapıları kapatıyorlar. Komünistlerin, yurtseverlerin üzerine zindan kapılarını bunun için kapatıyorlar. Halka alternatif diye Özal'ın şaklabanlıklarından öte birşey sunamayanlar, gerçek alternatif gösterenleri ezmek istiyorlar. Boşunadır! Attıkları her adım, sonunda yalnızca bankalar, tekeller, dış ticaret millileştirilsin, toprak reformu yapılsın, KİT'ler işçi denetimine verilsin diyenlerin ne denli haklı olduğunu daha açık gösteriyor, gösterecek! ■

İKİ BÜYÜK YALAN

Diyorlar ki, 1981'de ulusal gelir % 4,4 arttı. Yatırımlar, üretici güçler gelişti de mi arttı? Arttı da artan gelir kimin cebine gitti? Tekellerle halkın geliri arasındaki uçurum daha da çok artmadı mı?

Diyorlar ki "enflasyon hızını %35'e indirdik!" Cunta hükümeti de patron kuruluşları da "istatistikler"ini kendilerine göre düzenlemişler. Ama gene de gerçeğin üzerini örtemiyorlar.

İMF ile yapılan anlaşmalara göre Türkiye,TL nın dış değerini Türkiye'deki enflasyon oranı ile Batı'daki enflasyon arasındaki farka göre ayarlamak zorunda! 1981 yılında TL % 48 devalüe edildi. 1981 enflasyon oranı ABD'de % 10,AET' de % 11,5 oldu. Buradan çıkan sonuç Türkiye'de enflasyonun en az % 48 artı 11 eşittir % 59 olması gerektiğidir.

Hangisi doğru? Özal'ın dedikleri mi, bu veriler mi? İki şık var: Ya Türkiye'de enflasyon Özal'ın dediğinden yüksek oldu. Ya da TL İMF ile yapılan anlaşmada öngörülenden daha fazla devalüe edildi.

Aslında ikisi de doğrudur. Enflasyon hızı bir ölçüde indirilmişse de % 40'ın altına inmekten çok uzaktır. Bunu söyleseler ücretleri, taban fiyatlarını çok düşük tuttuklarını, "enflasyondan fazla faiz veriyoruz" diye herkese malını, mülkünü sattırıp, elindeki avucundakini bankalara- bankerlere kaptırttıklarını itiraf etmiş olacaklar.

Öteyandan TL da gereğinden fazla değersizleştirilmiştir. Bu ne getirmiş, ne götürmüştür?Dışalım-dışsatım verileri bunu açık gösteriyor. İş Bankasının yayınladığı İngilizce iki aylık ekonomik raporun Eylül-Ekim 1981 sayısının 28. sayfasında şunu okuyoruz: Dışsatımdaki parasal artış % 64,4 iken, miktar artışı % 82,2 olmuş, Yani içeri giren bir dolar karşılığında, bir yıl öncesine oranla daha çok mal çıkmış.

Dışalıma bakıyoruz: Parasal artış % 15,4 iken miktar artışı yalnızca % 10,9 olmuş. Yani dışarı çıkan bir dolar karşılığında, bir yıl öncesine oranla daha az mal girmiş içeri. Üstelik dışalım-dışsatım açığı 4,5-5 milyar dolar olmuş.

Kazanan kim, yitiren kim? Çok açık! Emperyalizm, dışsatım vurguncusu tekeller ve para spekülatörleri.Karşılarında ise 45 milyon halk! "Enflasyonu indirdik, dışsatımı patlattık" yalanı ise tıpkı "Sovyet tehdidi" yalanı gibi, 45 milyon işte bu gerçekleri görmesin diyedir.

Cuntaya soluk...

▶Başı 1. sayfada

anti-demokratik anayasa ile, yapılacak seçimlerde gericiliğin erki sürdürmesi koşullarını hazırlıyor.

Böylesi bir durum, cuntanın açıklaması karşısında eli kolu bağlı beklemenin ne denli büyük bir yanılgı olacağını gösteriyor. Cuntaya soluk aldırmamak, onun çıkardığı her anti-demokratik yasaya, ilerici güçler üstünde süren tüm baskılarına güçlü bir biçimde karşı koymak gerekiyor. 61 Anayasasının yırtılmasına karşı, ulusal demokratik bir anayasa için güçleri birleştirmek zorunluktur.

Ulusal demokratik güçler, üstlerine düşen görevleri yerine getirmek için 1982 yılına, geçen yıla göre daha elverişli bir durumda giriyorlar. Tutuklu tüm yurtseverlere, demokratlara özgürlük! Faşist MHP dışında tüm politik partilerin üstündeki yasak kalkmalıdır! Cuntanın seçim manevrasına başvurması, bu amaçlara ulaşmakta olanakları genişletiyor.

Evet, seçimler yapılmalıdır! Ancak seçimler, halkın tüm özgürlüklerini, ulusal egemenliği güvence altına alan ulusal demokratik bir anayasa ile yapılmalıdır. Bu görev, cuntanın seçimlerden sonra değil, hemen dağıtılması, tüm ulusal demokratik güçlerden oluşan yurtsever subayların da katıldığı tüm ulusal demokratik güçlerden oluşan geçici bir demokratik hükümet kurulmasıyla başarılabilir.

Dünyamızın büyük tehlikelerle karşı karşıya olduğu günümüzde, ancak, demokratik, bağımsız bir Türkiye bölgede gerçek bir barış etkeni olabilir.

31 Aralık 1981 — TKP MK

Biz de beklemeyelim!

▶Başı 1. sayfada
Polonya'ya karşı kin kusmayı, hem de Türkiye'deki cuntayı ballandırmayı denediğinde tüm dünya kamuoyunda iyice gülünç oldu.

Bilen yoldaş 11 Ocak günü Reagan'a yolladığı mektupta ABD emperyalizminin bu iki yüzlülüğünü gözler önüne serdi. Bilen yoldaş dış basında yankıları hâlâ süren bu mektubunda, şöyle diyordu:

"Siz Polonya ve Sovyetler Birliği' ne karşı uygulamaya çalıştığınız ambargoya insancıl ve ahlaksal nedenlerden başvurduğunuzu söylüyorsunuz... Oysa siz hiçbir yasallığı olmayan Türkiye'deki cuntayı destekliyorsunuz. Bunu kendi çıkar bölgeniz ilan ettiğiniz Orta Doğu'daki uğursuz amaçlarınıza ulaşmak için yapıyorsunuz. Sizin Türkiye'deki askersel diktatörlüğe verdiğiniz açık destek, halkımıza açlık, yoksulluk, baskı ve zorbalıktan başka birşey getirmiyor. Açıktır: Sizin insancıl ve ahlaksal nedenlerden hareket ettiğiniz yolundaki sözlerinize dünyada en son inanacak olan halk Türkiye halkıdır."

Cunta içte ve dışta yalnızlaştıkça, ABD yönetiminden destek arıyor. Türk-İş yönetimi tabandan yalıtlandıkça cunta yönetiminden destek alıyor. Cunta ABD'nin çevik kuvvetler vb. dayatmaları karşısında gerilerken, Türk-İş de cuntanın işçi ve sendikal haklar konusundaki baskı ve dayatmaları karşısında geriliyor.

52'lerin idam istemiyle yargılanması ile ABD ve NATO başlarının ülkemiz üzerindeki baskılarını artırmalarının aynı döneme gelmesi bir rastlantı değildir. Bu, ABD emperyalizminin dünya barışını tehdit eden politikasının, aynı zamanda tek tek ülkelerdeki işçi haklarını, sendikal hareketi, demokrasiyi tehdit ettiğini gösteriyor. Onun için tüm dünya barış ve demokrasi güçleri 52'lere özgürlük diye haykırıyor.

Kendi ülkesinde sendikacıları zincire vurduran Reagan yönetiminin açık desteğini verdiği bir cuntanın demokrasiye geçiş vaadlerine dünyada inanan kaldı mı? Bu vaadlerin düzmeceliği DİSK davasında daha belirginleşti.

Bu cinayet girişimine karşı Bilen yoldaş 12 Ocak günü Kenan Evren'e gönderdiği uyarı mektubunda şöyle diyor: "Bu yargılama sizin açıklamalarınızdaki demokrasiye dönüş sözleriyle de çelişiyor. Bu sözlerin bir manevra olmasından çıkması için önkoşul 52 DİSK yöneticisinin ve terörle ilgisiz binlerce yurtseverin özgürlüğe kavuşmasıdır. DİSK'in açılması, Türk-İş'in üstündeki baskıların sona ermesidir. Faşist MHP dışındaki tüm politik partilerin üstündeki yasağın kalkmasıdır."

Bir yandan ordudaki MHP ortaklarının açığa çıkarılmaması için Türkeş'lerle, üsler için ABD ile cunta yönetimi arasında pazarlıklar yapılırken, öte yandan DİSK yargılaması yürütülüyor. "Biz bu gidişe silahlı kuvvetler içinde Atatürkçü subay ve assubayların kaygıyla baktıklarını görüyoruz. Atatükçü olduğunu söyleyen askersel cuntayı başlangıçta desteklemiş olan Kemalist çevreler, artan ölçüde bu gidişin karşısına çıkıyor. 52 sendikacıya karşı idam istemiyle yargılama, işte ordunun bu yurtsever kesimlerini de halkla karşı karşıya getirme amacını taşıyan bir provokasyondur. Böylece geleceğin sözde demokratik rejiminde de ordu tümüyle gericiliğin hizmetine sokulmak isteniyor..."

Görülüyor, işçilerin, emekçilerin, yurtesever aydınların, sendikacıların, subayların, hepimizin geleceği, 52' lerin geleceği ile bağlıdır. DİSK davasında verilecek en küçük bir mahkumiyet kararı bile, gelecekteki Türkiye'yi en küçük bir temel demokratik hakkın, özgürlüğün olmayacağı bir rejime mahkum etmektir.

52'leri kurtarmak olanaklıdır. 52' leri kurtarmak ülkenin geleceğini kurtarmanın yolunu açacaktır. 52' lerle, DİSK'le dayanışmada kurulacak birlik, demokratik, barışçı bir Türkiye'nin habercisi olacaktır. Geleceği boğmak isteyen cellatlar beklemiyor, biz de beklemeyelim! ■

Bildiri ateşi

▶Başı 2. sayfada
ka nokta ise, kanıtları, verileri, olguları kullanmayı, ikna gücü yüksek bildiriler çıkarmayı becerememektir. Elbet bildiriyi yalnızca düşüncelerle örmek yanlıştır. Ama salt duygulara seslenmek de yetmez. Kime sesleniyorsak, onun, toplumsal, sınıfsal ve kişisel duygularını da, verilerimiz, olgu ve kanıtlarımızla düşüncelerini de harekete geçirmeliyiz.

Ajitasyon ve propaganda bilimi, iyi bir bildiriyi nasıl tanımlıyor? **Kısadır.** Herkes okur, çabuk el değiştirir daha çok basılabilir. **Saldırıdadır.** Düşmana polemikler dayatır, savaşı onun dilediği alanda değil, bizim belirlediğimiz alanda yürütür. **Somuttur.** Ne söyleyeceksek, yalnızca onu yazmak. Bunu yazarken, bu somut olayı, dikkatli bir biçimde ana fikirle ve merkezi ajitasyonla bağlamak. **Süreklilik**, bildiri için de çok önemlidir. Konspirasyon, disiplin çerçevesinde, düşmanı sürekli bildiri ateşine tutacağız. Her bildirinin yığınlardaki etkisini, yarattığı soruları, eksiklikleri de sürekli araştıracağız. **Herkes tarafından anlaşılır.** "Yığınların bizim fikirlerimizi anlayamayacağından korkmamak gerek" diyor Lenin. Yeter ki biz anlatmasını bilelim. Kitaplardaki süslü cümleler yerine, konuştuğumuz dille yazalım. Bir atasözüyle, bir benzetmeyle ifadeyi zenginleştirelim. **Güven verir.** Okuyan, bizim doğru söylediğimizi kavramalıdır. Abartmalardan kesinlikle kaçınmalıyız. **Yığınlarla diyalog kurar.** Ne onları bir karşıt görüp mat etmeye çalışır, ne de bir öğretmen edasıyla konuşur.

Bildirinin sağlam, zorunlu bir yapısı vardır. İlginç bir başlık, dikkatleri çeker. Bunu, kime sesleniyorsak, ona yönelen bir hitap izler. Bir iki cümleyle dikkatleri, ana fikre çekeriz. Somut durum, işte bu fikirle bağlanır. Daha sonra en çok dikkat etmemiz gereken kanıtlama bölümü gelir. Ana fikri pekiştiren, söylediklerimizin geçerliliğini kanıtlayan veriler, olgular, olaylar sıralanır. Herkesi ikna edemeyiz. Ama insanların farklı düşüncelere, alışkanlıklara ve önyargılara sahip olduklarını da gözardı edemeyiz. Kanıtlarımız, çeşitli alanlara (ekonomik, politik, ahlaksal, geleneksel) dayanmalıdır. Ve sonuç: Ana fikri yineler, kime seslenmişsek, onu, belli bir yolda düşünmeye ya da davranmaya çağırırız. Çağrımız elbette, yığınların durumuna, olanaklarımıza uygundur. Mümkün olmayanı istersek, o zaman güveni de, etkiyi de bir anda yok ederiz.

Olanak varsa çizimden yararlanmayı, renk kullanmayı, büyük harf basmayı, ya da soru-yanıt anlatımı gibi biçimsel yanları da asla küçümsememeliyiz.

"Sonucu, yığınların savaşımı belirleyecektir" diyor, bunun için çalışıyoruz. İyi bir bildiri, açıktır, bizim yığınlarla ne denli kaynaştığımızın da iyi bir aynasıdır. Kime sesleniyorsak, onun düşüncelerini, duygularını, alışkanlıklarını, önyargılarını, en çok nelerden etkilendiğini, ne ile ilgilendiğini, yaşadığı ve çalıştığı yerdeki somut gelişmeleri en iyi bilmek. Bu olmaksızın, iyi bir bildiri de olmaz.

Bir yoldaş, "iki ölçü var" diyor. Bildiriyi yazan, dağıtanın hangi tehlikeleri göğüslediğini düşündü mü, her satırı titizlikle ve en verimli bir biçimde kullanır. Bildiriyi dağıtan, içeriğin bilinciyle davrandı mı, en etkin, en planlı ve güvenlikli dağıtımı örgütler.

Ok, hedefe vardı mı? Deneylerimizi, Atılım'a yazalım.

TKP'nin Sesine kulak ver

Hergün **saat 5'de**
25 m, 11820 kHz

Saat 7, 9, 11, 13, 17, 19'da
31,3 m, 9585 kHz

Saat 21, 23, 01'de
48,4 m, 6200 kHz

Pazar günleri bunlara ek olarak **saat 15'de**
31,3 m, 9585 kHz

MİLİTANLARDAN

Karadeniz'den

12 Eylül'den sonra Karadeniz bölgesinde de halkın geçimi epeyce zorlaştı. Devlet üreticiye borçlarını ödemiyor. Elde kalan çaylar da cabası. Borçların ödenmemesi yalnız üreticinin değil, esnafın da belini büküyor. İşten atmalar sürüyor. En başta ilerici işçiler. 12 Eylül'den bu yana yalnız Fisko Birlik'ten 500'e yakın işçi atıldı. Mevsimlik işçilerin yarısı iş bulamadı. Son günlerde sıkıyönetim görevlilerinin de rüşvet aldıkları söylentisi yayılıyor.

Ağustos ayından bu yana polis kadroları iki katına çıkarıldı. Trabzon, işkencenin en fazla yapıldığı yer. Emniyet Müdürü faşist, polislerin çoğu MHP'li. 1. Şubenin duvarları kan izleriyle kaplıymış. Birçok kişi bu durumu Konsey'e kadar şikayet etti. Sıkıyönetim savcısı sonunda durumu araştırmak zorunda kaldı. Ne var ki, 30'a yakın solcunun katilleri olarak yine solcuları göstermiş Emniyet Müdürü! Samsun iflas eden esnaflarla dolu bir şehir oldu. İşçiler hergün polis operasyonlarına uğruyor, dersek yalan olmaz. Toplu sözleşmeler hiç işlemiyor. Artvin'de polis ve sıkıyönetim işbirliği ve baskısı çok yoğun. Okullar bile karakol haline gelmiş. Anarşist arıyoruz diye sürekli evleri basıyorlar. Bölgede öğretmen sürgünlerinin ise haddi hesabı yok.

Ama cuntaya karşı halkın tepkisi de artıyor. Özellikle hükümetin fındık, çay ve tütün ile ilgili aldığı önlemlerden sonra bu tepkiler daha da arttı. Fakat şimdilik örgütlü karşı çıkışlar değil bunlar. Daha çok cuntaya uşaklık eden eksperlere, fabrika müdürlerine ve diğer yöneticilere karşı tepkiler beliriyor. Bunlar dövme, tehdit etmeye kadar varıyor.

Başka bir örnek vereyim: Evren Trabzon'da konuştuğunda, civar illerden kimse gelmedi. Evren çay için alınan ve üreticiye büyük zarar veren önlemleri savunmaya kalktığında, var olan 10-15 bin kişinin de çoğu dağılmaya başladı. "Gitti bir hırsız, geldi bir hırsız". Halkın şimdi cunta için söylediği bu.

Fahri K. -Samsun

YIĞINLARIN İÇİNDE

Aydınları kazanmak

Aydınlar, bağımsızlık, barış ve demokrasi savaşımında etkin bir güç. İşçi sınıfımızın devrim savaşımında önemli bağlaşığı. Ben, büyük bir kentte bu etkin ve önemli kesim içindeki parti çalışması deneyimimizin kimi yönlerine değineceğim.

Genel olarak, ilimizdeki aydınların örgütleri içinde, oldukça etkin bir çalışma yürüttüğümüzü söyleyebiliriz. Ne ki, 12 Eylül'den sonra geri dönüp baktığımızda geniş aydın yığınlarını yaygın ve kalıcı olarak demokrasi savaşımına kazanamadığımızı da görüyoruz.

Bunun başlıca nedenleri: Ağırlığı mümkün olduğu kadar çok aydını hızla partiye kazanmaya vermemiz, partiye kazandıklarımızın, hatta kimi sempatizanların önemlice bir bölümünü, hızla kendi alanlarında ve yığın örgütlerinden farklı alanlarda çalışmaya yöneltmemiz oldu. Kuşkusuz, partimizin diğer görevlerde de hızla kadroya gereksinimi vardı. Üstelik, bu aydın kökenli kadroların, becerileri ve düzeyleri de oldukça iyiydi. İşçi kökenli yoldaşlarla hızla kaynaşırlar, karşılıklı birbirlerinin olumlu niteliklerinden yararlanırlar diye düşünerek, onları hemen temel örgütlere dağıtmanın yararlı olacağına da inanıyorduk. Bu durum olumlu sonuçlarla birlikte sorunlar da getirdi. Yeni partilenmiş, aydın kökenli yoldaşlar, çalıştıkları alana ve yoldaşlara uyum zorlukları çektiler. Aynı şekilde işçiler de onlarla uyum sağlamakta zorlandılar.

Deneyimimiz, aydınlar içindeki çalışmada, onları kendi alanlarından ve kendi yığınlarından koparmadan örgütlemeye dikkat etmenin gerekliliğini gösterdi. Aydın yığınlarını tutarlı demokratlar, barışseverler olarak kazanmak, uzun, sabırlı bir çalışma, bunu yürütecek kadro istiyor. Bir yığın örgütünün yönetimine komünistlerin seçilmesi, tek başına, o örgüt üyesi geniş yığınların, demokrasi savaşımına kazanıldığı anlamına gelmiyor.

Asıl iş ondan sonra başlıyor. İlk dönemlerde hayallere kapıldığımız, bize oy verenlerin çoğunun demokrasi savaşına hemen katılacaklarını sandığımız oldu.

Aydınlar içinde, başarının temel ölçüsü, ne kadar çok partili kazanıldığı değil, çalıştığımız alanda ya da yığın örgütü içinde ne kadar geniş kitleyi özlük ve ekonomik hakları için savaşıma, demokrasi, barış savaşına aktif katabildiğimizdir. Böylesi demokratik savaşım deneyiminden geçmeyenleri, partilemede, hatta aktif sempatizan yapmada acele etmek yararlı ve verimli olmuyor. Bununla, geniş bir sempatizan halkasının gerekli ve yararlı olmayacağını söylemek istemiyorum. Tersine, küçük, deneyli bir partili çekirdek çevresinde geniş bir sempatizan halka tutabilmek, partinin güvenliliği, parti normlarının yüksek tutulması açısından en yararlısı görünüyor.

M.Barutçu- Ankara

Adı sendika

Sayın Atılım yetkilileri,

Biz bu mektubu Karabük Demir ve Çelik İşletmelerinde çalışan işçiler adına yazıyoruz. İşletme bizim aylık ücretlerimizi, primlerimizi, Kurban Bayramı ikramiyelerimizi ödemedi. Biz de üç gün verilen yemekleri yemedik, otobüslere binmedik. Direniş yaptık. Yaptık ama bizim satılmış sendikamızın başındaki ağalar sıkıyönetimin emri ile bir bildiri dağıttılar.

Bildiride bize açıkça bir daha böyle bir şey yaparsanız hakkınızda iyi olmaz, fena yaparız diyorlar. Peki, bizim hakkımızı aramak için başka yolumuz var mı? Bildiriye şöyle başlamışlar. "Saygıdeğer Çelik işçisi". İş kandırmaya gelince saygıdeğer oluyoruz.

Diyorlar ki, "Çelik-İş üyeleri alın terinin karşılığını alırken huzursuzluğu bir araç olarak kullanmamıştır. Sizler üretiyor, alın terinizin karşılığını istiyorsunuz. Bu en doğal hakkınızdır. Yurdunu seven ve üretimden başka birşey düşünmeyen çelik işçisi hiçbir zaman tahriklere kapılmamıştır." Şimdi biz soruyoruz, ücretlerimizi en doğal hakkımızı ödemeyerek huzursuzluğu kim yaratıyor? Bizim hakkımızsa ücretlerimizi niye vermiyorlar? Hakkımızı almak için direniş yaptıysak, birisinin bizi tahrik etmesi mi lazım?

Şimdi devam edelim: "İçinizde verilecek hakların bu olaylarla ilgili olarak ödendiği düşüncesine kapılanlar çıkabilir. Bu doğru değildir." Biz de diyoruz ki, bal gibi doğrudur. Direndik, hemen aldık. İşletmenin para sıkıntısı üç günde mi yok oluverdi? Devam edelim: "Yemek tanrının verdiği nimettir. Bunu çok iyi bilen çelik işçisi israfın ve haramın ne demek olduğunun bilinci içindedir." Bizim dini duygularımızla işte böyle oynuyorlar. Dinin arkasına gizlenip satılmışlıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Peki çocuklarımızın rızkını vermemek günah değil mi? Başkalarının hakkının üzerine oturmak günah değil mi? Para vermemeye, hak yemeğe gelince dini unutuveriyorlar.

Yine tekrar ediyorlar: "Sizler vatanınızı, devletinizi seven fedakar işçilersiniz. En zor günlerde üretimi düşünmüşsünüzdür. Yine böyle olacağına kalpten inanıyoruz." Bize ne söylüyor bunlar? Bizi tehdit ediyorlar. Bir daha hakkınızı aramaya kalkmayın, yemeyin, içmeyin yalnız çalışın... Peki aç insan nasıl çalışır? Biz vatanımızı herşeyden çok severiz. Ama biz köle gibi çalıştıkça, bundan vatan değil, bir avuç vatan satıcısı yarar sağlıyor. Bize bu bildiriyi dağıtanlara biz de diyoruz ki: Vatan için siz bir gün olsun aç çalışın da görelim.

Ahmet R.-Kamil T.-Karabük